

Легенда за местността Йовкиното

Написано от ivailo

Неделя, 21 Декември 2014 23:42

В минали времена, когато в Кула имало турски бей навред в околията се носела славата на кулската хубавица Йовка. Една била Йовка, лична и прелична, с очи на сърна, които пращали стрели в момковите сърца и дълги плитки с цвета на кестен. Снагата ѝ била стройна като топола, а бялата ѝ риза треперела, нашита с пъстри шарки като пеперудени криле.

Такава била и душата ѝ - трептяла от живот като пеперуда, хвъркала от цвят на цвят и от едно момково сърце на друго. Палава била Йовка, хвърляла закачки и напразни надежди на момците, ала на никого още не била дала сърцето си.

Момите и майките им я пустосвали и свивали устни, когато нагиздена и напета, Йовка се хващала на хорото, а момците се пускали от либетата си и отивали да се хванат до нея и се биели кой да ѝ вземе китката.

Легенда за местността Йовкиното

Написано от ivailo

Неделя, 21 Декември 2014 23:42

Старците, които седели под старите липи и кестени въздишали по отминалите млади години, като я видели, а бабичките по плетовите скрито шепнели: „Не е на добро толкова хубост и лудост!“.

А момците - те изгаряли от мъка и мерак по хубавата, ала вятърничава мома.

Но ето, чуло се в късно лято, по гроздобер, че баща ѝ я е годил за Никола, богат и работлив, ала усоеен и темерут момък. Семейството му имало много земя и добитък, дюкяни и стотина ратаи.

Чудели се хората ден, два, после си рекли - за имане я дадоха! И всяко чудо - за три дни, забравили.

// За зимата се стягала сватбата - богатска сватба, с хиляда сватбари. Сто овце и сто бъчви вино готвел богатия чорбаджи Вълчо за сватбата на първородния си син.

Само Йовка сякаш не чувала, не виждала какво става. Нехаела за тежкото сватовство. Вървяла като кошута, очите ѝ светели, устните ѝ цъфтели като мак сред нива, снагата ѝ се наливала.

Хората, хората всичко виждат и всичко чуват. Заговорило се по седенки и комшулуци, че Йовка се люби с младия турски ага, който от лятос дошъл на служба в конака.

Беят го обичал като роден син, дал му голяма къща и много земя, плащал му златни пари. Хубавец бил младия офицер, със син мундир, поръбен със златен ширит, чернокок и синеок, като сокол. Висок и строен като млад бук, възседнал арабския си кон, хубав бил като картина. Легендата не казва къде е срещнал беят хубавицата и как са се залюбили, но истина било. Вървял той подире ѝ като куче, изпивал я с очи, само за нея говорел и живеел.

Защо нея е взел за жена, какво като е от друга вяра, това също е скрито. Може и да е искал, а може да си е имал някъде по Измир жена и деца. А може и да е знаел, че иде край на турската власт по тия места и да не е искал да оставя трайни дири тука. Никой не знае...

Войната вече се разгаряла. Започнала Османската империя да събира войските си срещу русите. Дошла мобилизация. Много турци се изселвали от българските земи, оставяли къщи и имоти.

Младият турчин обичал Йовка. Знаел, че е сгодена и пазел, доколкото може името ѝ. Но...зашушукали хората, че стомната била счупена. Булката била бременна... И то от кого - от друговеца, от турчина!

Тръгнала мълвата, стигнала до жениха и до баща му. Дошъл богатия кулченин при Йовкиния баща, говорили... Казал богаташът тежката си дума на прежълтелите

Легенда за местността Йовкиното

Написано от ivailo

Неделя, 21 Декември 2014 23:42

родители на Йовка - разтуря сватбата с неверната им дъщеря. Нека позорът ѝ се рзчуе по цялата околия. С камъни щели да я убият разгневените ѝ роднини!

Чул разправата турския офицер, а може Йовка и сама да му е казала. Преглътнал гордостта си, смирил достойнството си на турски офицер и владетел, извикал женихът и баща му. Говорили... Какво са си казали, никой не знае, освен тях тримата.

Но на другия ден хората видели младия ага възседнал коня си да язди сред полето, където били дарените му от бея ниви, а подире му вървял Никола.

Така обикаляли дълго - турчинът на коня, Никола след него пеша, с наведена глава. Залязло слънцето и отново изгряло. Младият турчин заминал - извикали го в Истанбул. Никога повече не се върнал, никой не го знаел жив ли е , или е загинал в боевете.

Сватбата станала за чудо и приказ. Три дни яли и пили гостите, виното и бистрата ракия течели като река.

Злорадо гледали сватбарите булката - бяло било лицето ѝ, хубаво като цвете, усмихвала се, но очите ѝ били мъртви. Оглеждали снагата ѝ, дали ѝ личи, че носи дете под сърцето си, но и така да било, не личало ѝ.

Чудели се дълго след това как станала тая сватба, как гордия чорбаджи Вълчо се съгласил на позорната женитба, и не след дълго се разбрало. С имане, със земя турчинът откупил живота и добруването на любимата си жена и нероденото си дете - той дарил на годеника Никола цялата земя, която може да обходи след коня му за един ден. А това било много земя - стотици декари. Това голямо землище оттогава носи името „Йовкиното“, защото то било отплата за Йовкиния грях.